

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.287 van 22 december 2017
in de zaak A. 218.858/X-16.566.**

In zake : Gerda SMET
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Eva De Witte en Wannes Thyssen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kasteellaan 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de PROVINCIE OOST-VLAANDEREN
2. het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 maart 2016, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen van 18 november 2015 houdende de definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Reconversie verblijfsrecreatie Stekene en Sint-Gillis-Waas fase 2”, en van de beslissing van de dienst Milieueffectrapportage van 10 februari 2015 houdende de goedkeuring van het planmilieueffectrapport.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.
Verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 december 2017.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Robin Verbeke, die *loco* advocaten Eva De Witte en Wannes Thyssen verschijnt voor verzoekster, Leen Lippevelde, juriste, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In augustus 2013 beslist het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen om de procedure te starten voor de opmaak van een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan “Reconversie verblijfsrecreatie Stekene en Sint-Gillis-Waas fase 2” (hierna: het PRUP). Daarbij ligt de bedoeling voor om een aantal zones voor verblijfsrecreatie en aangrenzende zonevreemde woonlinten op het grondgebied van de gemeenten Stekene en Sint-Gillis-Waas te herbestemmen.

3.2. Op 24 oktober 2014 wordt een plenaire vergadering gehouden over het voorontwerp van het PRUP.

3.3. Op 10 februari 2015 keurt de dienst Milieueffectrapportage van de Vlaamse overheid het planmilieueffectrapport goed.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.4. De provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen stelt op 25 maart 2015 het ontwerp-PRUP voorlopig vast.

3.5. Gedurende het openbaar onderzoek dat over het ontwerp-PRUP wordt georganiseerd, worden 323 bezwaren ingediend.

3.6. De provinciale commissie voor ruimtelijke ordening van de provincie Oost-Vlaanderen verleent op 8 september 2015 een advies over het plandossier.

3.7. Met een besluit van 18 november 2015 stelt de provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen het PRUP definitief vast.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.8. Met een aangetekende zending van 8 december 2015 wordt het voormelde definitieve vaststellingsbesluit samen met het plandossier aan de Vlaamse regering betekend.

3.9. Met een ministerieel besluit van 6 januari 2016 schorst de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw de uitvoering van het definitieve vaststellingsbesluit. Het eerst vermelde besluit wordt met een aangetekende zending van 12 januari 2016 aan de provincie toegestuurd.

3.10. Op 21 januari 2016 beslist de deputatie van de provincieraad van de provincie Oost-Vlaanderen om de definitieve vaststellingsbeslissing te laten bekendmaken in het Belgisch Staatsblad.

Deze bekendmaking vindt plaats in het Belgisch Staatsblad van 28 januari 2016.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De eerste bestreden beslissing werd met 's Raads arrest nr. 240.286 van 22 december 2017 vernietigd. Het beroep heeft geen voorwerp meer en is onontvankelijk in zoverre het tegen deze beslissing is gericht.

4.2. De tweede bestreden beslissing is voorbereidend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Als zodanig is ze normaal niet voor vernietiging vatbaar. Het is nu eenmaal per definitie de zin en de functie van voorbereidende handelingen om niet uit zichzelf de bestaande rechtsorde te wijzigen, maar om zo'n wijziging alleen voor te bereiden.

Het voorgaande zou evenwel niet beletten dat in voorkomend geval deze voorbereidende beslissing toch wordt vernietigd, ten behoeve van de duidelijkheid in het rechtsverkeer en mede gelet op artikel 9 van het Verdrag van Aarhus, wanneer om haar vernietiging wordt gevraagd tezamen met die van de nagevolgde eindbeslissing én wanneer het onderzoek van het beroep tegen die eindbeslissing ervan doet blijken dat de voorbereidende beslissing behept is met een onwettigheid die uitsluitend kan worden hersteld door deze beslissing over te doen.

4.3. Aangezien het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, de eindbeslissing zijnde, als onontvankelijk moet worden verworpen (zie randnummer 4.1), wordt het beroep tegen deze beslissing niet onderzocht en kan er niet uit blijken dat de tweede bestreden beslissing behept is met een onwettigheid die uitsluitend kan worden hersteld door deze tweede bestreden beslissing over te doen.

4.4. Het beroep moet dan ook in zijn geheel worden verworpen.

V. Kosten

Standpunt van de partijen

5.1. De tweede verwerende partij vraagt om verzoekster te veroordelen tot de kosten, met inbegrip van de basisrechtsplegingsvergoeding begroot op 700 euro.

5.2. In haar laatste memorie verzet verzoekster zich daartegen. Zij meent dat, in de mate dat de Raad van State het auditoraatsverslag volgt, zij ontegensprekelijk te beschouwen is als de in het gelijk gestelde partij. In dit geval bekomt zij immers wat zij met haar beroep beoogde, “met name het uit de rechtsorde ‘verdwijnen’ van het bestreden PRUP (minstens gedeeltelijk)”. Er valt volgens verzoekster dan ook niet in te zien hoe zij veroordeeld zou kunnen worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de tweede verwerende partij.

Beoordeling

6.1. In de concrete omstandigheden van de zaak, meer bepaald het gestelde onder randnummer 4.1, past het om het rolrecht van het beroep tot nietigverklaring ten laste van de eerste verwerende partij te leggen.

Zij wordt ook veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten behoeve van verzoekster.

6.2. Terecht echter vraagt de tweede verwerende partij om verzoekster tot een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro lastens haar te veroordelen. Het beroep wordt immers niet ingewilligd in zoverre dit tegen de tweede bestreden beslissing – de enige beslissing waarvoor de tweede verwerende partij te dezen verantwoordelijkheid draagt en waarvoor zij als de verwerende partij optreedt – is gericht, om de redenen die zijn vermeld onder

randnummers 4.2 en 4.3. De tweede verwerende partij dient ten aanzien van verzoekster dan ook als de in het gelijk gestelde partij te worden beschouwd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De eerste verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en op een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan verzoekster.

Verzoekster wordt veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan het Vlaamse Gewest.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig december 2017, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust